

1010011010

1

Bio je to savršeni dan. Nikada nije otpočeo. Nikada se nije završio. I, bilo je toplo.

* * *

10

„Gospođice, jeste li dobro?”

„Jesam, hvala na pitanju. Recite mi, koji je put do sobe 101?”

SVI GRAĐANI 6. REDA POZIVAJU SE NA INAUGURACIJU DANAS U 33. ČASA.

* * *

1

Danas, kada sam bila u radnji, tamo na onom odeljku sa voćem držala sam u ruci voće strasti. Baš sam bila strastvena. Sada, kada ležim u krevetu osećam se kao mokar čaršav. Mislim da ću posle ručka, biti samo jedna velika prazna kesica čipsa.

* * *

10

„Prva dva dana nismo mogli da razaberemo da li je dan ili noć. Trećeg dana postalo je toliko hladno da nas nije bilo briga koje je doba dana.”

„Hvala Vam na propovedi, svešteniče. Crkva se uistinu mnogo unapredila od poslednje apokalipse. Zna, kler je nekada bio samo kler. Ne i vojska. Uostalom, naravno da zna. Vi sada zna sve! Ali su oni imali i Sunce.”

* * *

1

Kada sam otvorila usta, ispod one tezge sa voćem, reči su izlazile same. Mislim da se to zove zaumni govor. Ipak, mislim da se on ne pojavljuje u balončiću, ispisan tuđom rukom.

Svašta možeš naučiti od oderanih kolena.

* * *

10

I kad otvori sedmi pečat, nastala tišina ne nebu oko pola časa. Rev. 8.1.

* * *

0

Bio je to savršeni dan. Nikada nije otpočeo. Nikada se nije završio. I, bilo je toplo.

Čudno je to. Čovek može da proživi čitav život i nikada do kraja ne shvati smisao šale.

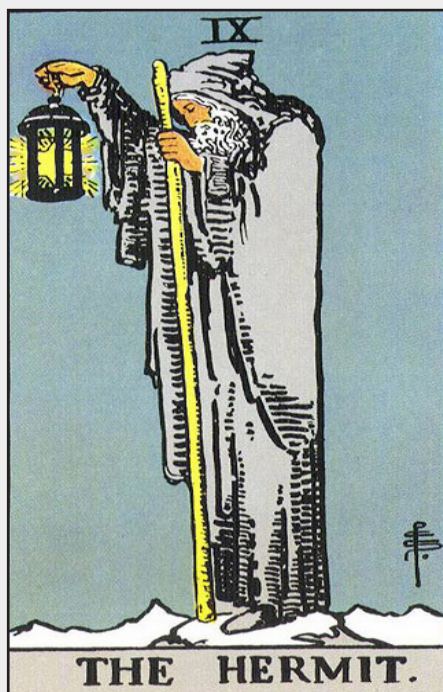
ŠPIL

Četvrtog dana obreo sam se u pustinji.

Poput Hrista i poput Simona pustinjaka, koračao sam bos, dok je krv ostavljala kaljave tragove po kojima će posle ići mnogi. (Ili sam ta hodočašća sanjao?)

Grebala je kostret moju već reptilsku kožu a kosa moja beše kukuruzova svila u avgustu.

I ne beše tamo ni zmija ni aspida i ne beše lava ni đavola već se, najviša među trnjem, uzdizala kula od peščara – do Sunca, do oka Božjeg, do kraja Neba. Drugog zaklona nije bilo.

Ovo je priča o mom krštenju.

Tu sam našao svog odmora. Tu sam ponovo postao čovek.

Povratio sam snagu nakon dva Meseca i hladne noći koje je mom telu dala oduška. Uspravljen, oslanjajući se na štap, gazio sam preko ruševina koje su opkoljavale temelj, kada sam došao do velikih gvozdenih vrata koja su čuvala istočnu stranu.

Još uvek slomljen, još uvek iskušenik, ušao sam u sveti hram svog Spasa. Sveti hram Vode, kako sam video po ogromnim razorenim i zapuštenim bazenima koji su ispunjavali prostor, i kako ću kasnije naučiti, onda, kada više ne budem pustinjač.

Ispitivao sam unutrašnjost, vlažne zidove i koračao stepenicama do samog vrha. Tamo me je čekala svrha mog putovanja, ona na koji nisam ni pomišljao.

Na poslednjem spratu, na samom vrhu kule nalazio se veliki bazen. Okovan mermerom, pun vode zelene kao bolest i mirne kao Smrt, dozivao me je, a moja volja bila je previše oslabljena da bi se oduprla poslednjem iskušenju.

Sastrugao sam ostatke halje sa sebe, i zakoračio u taj hladni bezdan nasuprot zvezedama, tu primordijalnu materiju koja je rastakala svaki delić moje svesti.

Vreme nije bilo suveren tom prostoru. Ni dan danas ne znam koliko sam proveo tamo. Dan, mesec, godinu? Ne sećam se koliko je san trajao. Težina vode je sve poklapala – svaki titraj, svaki korak, svaku viziju u krajičku oka.

A onda je odjeknuo glas koji je probijao uši, kožu i Vodu.

Glas koji je pripadao figuri u kukuljici, ali koji je dolazio iz drugih sfera.

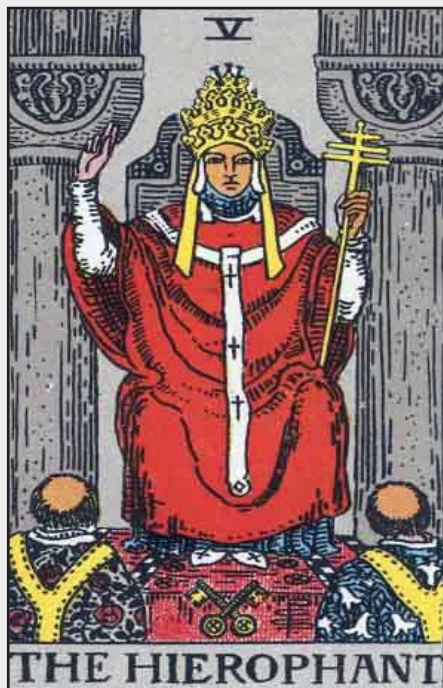
*ONAJ KOJI ŽELI DA ŽIVI MORA ZNATI KADA JE VREME
DA UBIJE.*

*ONAJ KOJI ŽELI DA ŽIVI MORA ZNATI KADA JE VREME DA
UBIJE.*

ONAJ KOJI ŽELI DA ŽIVI MORA ZNATI KADA JE VREME DA UBIJE.

ONAJ KOJI ŽELI DA ŽIVI MORA ZNATI KADA JE VREME DA UBIJE.

Onda je nastupila tišina, magnovenje koje je bilo presečeno kidanjem površine vode.

Slika je postala jasnija dok je uzburkana voda postala dom za dve orke koje su hrlile ka meni i svom snagom raterivale silu talasa koji su grabili ka meni. Poput lavine, poklapali su me, dok su zveri kidale moje meso a bazen dobijao boju starozavetnog Nila.

Bejah već spreman na konačnu smrt kada je glas još jednom odjeknuo razdirući moje slepoočnice.

ONAJ KOJI ŽELI DA ŽIVI MORA ZNATI KADA JE VREME DA UBIJE.

U bunilu, domogoh se noža, posvećeničke relikvije koja je bila pre simbol, no oružje, oštrice otupljene od zuba vremena i stadoh tražiti svoje Vreme, vreme za život.

Borba je mogla trajati satima, mogla je trajati ništavnu sekundu. Čula behu otupela za sve dimenzije dotadašnje sveti.

Nikada nisam znao kako sam uspeo. Iluziju mišljenja da sam nesposoban za smrt razbijale su dve beživotne telesine koje plivahu površinom. Ja sam bio onaj koji živi.

Osećaj trijumfa prekinuo je zvonki glas svojom poslednjom objavom.

A SADA TONI. PLUTAĆEŠ TRI DANA I DVE NOĆI I ONDA ĆEŠ SE PROBUDITI. TADA ĆEŠ SE RODITI I PONOVO I BITI ŽIV.

Telo je popustilo otporu vode, udovi su dotakli dno.

Više nisam bio mrtav.

